

Темрява

Михайло Старицький

Наче ніч на серці біднім,
Думи чорні, як ті хмари...
В краї милім, в краї ріднім,
Де не глянь – страшенні чвари.

Чом не крикнеш, правдо-мати?
В пущі дикій рідні діти
Поставали... як не стати?
Довше так несила й жити!

Краще вмерти: у могилі
Відпочить на кладовищі...
Тут же стогнуть грізні хвилі
Та зростають вище й вище...

То не паводь і не море,
Де рибалка гине в човні, –
Топить нас глибоке горе,
Ним до краю душі повні,

І проз край воно вже ллється...
Тіло ние, мозок в'яне...
З нас, глузуючи, сміється
Щось суворе та погане!

Гей, колись братам в нещасті
Поміч ми давали гоже,
А тепер в тяжкій напасті
Нам ніхто вже не допоможе...

Гей, юнацтво, чесний люде!
Тяжко слову у неволі!
Ой, коли ж то інше буде,
Ой, коли ми діждем долі,

Щоб вона, брати, засяла
Ясним сонцем понад нами,

Люте лихо відігнала, -
Тугу, змочену сльозами!

Добувайте ж, браття, сили,
Гойте знанням темні очі...
То й подасть нам бог наш милий
Світлий ранок після ночі...